

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **A.-M. E. M.**, zast. Mgr. Petrem Hulánem, advokátem, se sídlem Na Štáhlavce 1105/16, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 5. 2009, č. j. 32 Az 5/2009 - 65,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Petru Hulánovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 4658 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 1. 2009, č. j. OAM-191/LE-05-07-R2-2006, nebyla žalobci (dále též „stěžovatel“) udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14 a § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neměl v zemi původu problémy kvůli své rase, národnosti nebo náboženství; nebylo ani zjištěno, že by žalobce mohl mít problémy pro příslušnost k určité sociální skupině. Žalovaný nezpochybnil, že žalobce je řadovým členem kamerunské strany SCNC, o níž je schopen uvést základní informace, zpochybnil však prohlášení žalobce o perzekuci ze strany kamerunské policie. Žalovaný uvedl, že stěžovatel předložil zfalšovaný důkaz o své perzekuci - časopisecký článek, což potvrdil odborný posudek Kriminalistického ústavu v Praze pořízený pro účely správního řízení. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) ani b) zákona o azylu tedy žalovaný neshledal. Žalovaný dále neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a 14 zákona o azylu ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu.

S uvedenými závěry se ztotožnil i Krajský soud v Hradci Králové, který rozsudkem ze dne 28. 5. 2009, č. j. 32 Az 5/2009 - 65, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel včasnou kasační stížnost, kterou následně doplnil. Poté byl stěžovateli soudem ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokát. Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutečný stav věci, neboť nesprávně hodnotil zprávy o situaci v zemi původu žalobce. Použité zprávy o situaci v zemi původu totiž byly v obecné rovině zpochybněny. Dále žalobce namítl, že mu měla být mezinárodní ochrana udělena z důvodu příslušnosti k hnutí SCNC, jež usiluje o autonomii části Kamerunu. Stěžovatel uvedl, že o padělání článku týkajícím se jeho osoby mu nebylo nic známo, neboť mu byl tento článek zaslán ze země původu. Navzdory této skutečnosti však stěžovatel od počátku řízení vypovídal konzistentně a proto mělo být z jeho výpovědi vycházeno. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že naplnil podmínky pronásledování podle § 2 odst. 8 zákona o azylu. Stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti nový článek z kamerunského tisku z června 2009 týkající se jeho osoby. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 5. 2009, č. j. 32 Az 5/2009 - 65, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS.

*Podle tohoto judikátu „přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

O přijatelnou kasační stížnost se tak podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, může jednat v následujících typových případech:

*1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Namítá-li tedy žalobce ve své kasační stížnosti v obecné rovině nedostatečná skutková zjištění, nedostatečné dokazování a nevyhodnocení všech souvislostí, pak je třeba poukázat na to, že taková obecná tvrzení byla již předmětem řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z nichž lze např. uvést rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/12004 - 61, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, oba dostupné na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz). Namítá-li stěžovatel nesprávnou interpretaci zpráv o situaci v zemi jeho pobytu ze strany žalovaného, pak s obdobnou problematikou se již Nejvyšší správní soud vypořádal např. v rozhodnutích ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, a ze dne 18. 3. 2004, č. j. 4 Azs 1/2004 - 68, obě dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

K otázce věrohodnosti tvrzení žadatele o udělení mezinárodní ochrany Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), podle kterého není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují. Této povinnosti žalovaný v projednávané věci dostal, neboť věrohodnost tvrzení stěžovatele zásadním způsobem zpochybnil poukazem na zfalšovaný časopisecký článek. K problematice věrohodnosti tvrzení týkajících se příslušnosti k hnutí SCNC se již Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 8. 8. 2006, č. j. 4 Azs 358/2005 - 95, dostupném na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz). Pokud jde o údajné zastrašování stěžovatele a jeho obavu

z pronásledování v zemi původu z důvodu členství v hnutí SCNC, pak lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2006, č. j. 7 Azs 26/2005 - 63, nebo na rozhodnutí ze dne 29. 11. 2006, č. j. 3 Azs 90/2006 - 92, obě dostupná na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz). Pokud jde o stěžovatelem ke kasační stížnosti přiložený článek z června roku 2009, pak Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že ke skutečnostem uplatněným po vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží; proto nemohl být uvedený článek použit jako důkaz v řízení o této kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl soudem ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokát, v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a dále 1 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Advokátem účtovaný úkon právní služby spočívající v poradě s klientem ze dne 30. 7. 2009 soud nepřiznal, neboť právě touto poradou s klientem - a nikoliv, jak se advokát mylně domnívá, „korespondenčním převzetím“ - došlo k převzetí zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Rovněž soud neshledal důvody pro navýšení odměny podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu. Advokátem účtovaný úkon právní služby ze dne 1. 9. 2009 ohledně prostudování spisu u procesního soudu pak soud rovněž zahrnul pod úkon právní služby v rámci převzetí a přípravy zastoupení a odměnu za něj samostatně nepřiznal. Dále soud přiznal advokátovi částku 1458 Kč na základě § 13 odst. 1 advokátního tarifu jako náhradu na cestovní výdaje za jízdné z Prahy ke Krajskému soudu v Hradci Králové a zpět uskutečněné dne 1. 9. 2009 osobním automobilem tov. zn. Škoda Roomster, reg. zn. X, na celkovou vzdálenost 251,2 km, při spotřebě 7,1 l/100 km, a průměrné ceně benzínu 26,80 Kč/l, celkem 478 Kč a dále 251,2 x 3,9 Kč, t. j. 979,68 Kč, tedy celkově 1458 Kč, a náhradu ve výši 800 Kč za promeškaný čas v souvislosti s prostudováním spisu dne 1. 9. 2009 podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupci žalobce se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4658 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová  
předsedkyně senátu